

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVÉR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei

Pe 6 luni 16 »

Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

S U M A R :

Aplicațiunea art. 60 din C. P. și efectele ei, de D-l Nicolae Durma.

Jurisprudența română :

Inalta Curte de Casație secția vacanțelor : *Herșcu Marcovici*, condamnat pentru furt.

Idem : *Hilaris Isvoranu* cu *P. Scăneru*, calomnie.

Idem : Casație secția II : *Stefan Alexandrescu* cu *A. Theodoroff*.

Curtea de Apel din Craiova, secția II-a : *Administrația Domeniilor Coroanei* cu *G. Vărvoreanu*.

Curtea de Apel din Iași, secția II-a : *Gheorghe Holban* cu *Epitropia spitalelor Sf. Spiridon din Iași*.

Judecătoria de pace București No. 2 : *Paul Sevester et Creiner* cu *Barbu Pitișteanu*.

APLICAȚIUNEA

articolului 60 din codul penal și efectele ei.

Legiuitorul nostru penal, luând de călăuză inspiratoare excesiva măsură a pedepselor pentru diverse nuanțe de infracțiuni, sancționată de majoritatea principiilor represive ale unor popoare cu obiceiuri, origină și atmosferă cu totul distincte și diametralmente opuse de a le națiunii noastre și cari din această cauză naturală și fatală și-au îndrumat tendințele spre germenii perversității, a întocmit niște articole de legi de o severitate excesivă privitoare la deosebitele delict și crime, și de acea magistrații noștri, în înalta lor circumspecță și înțelepciune, pentru a tempera rigoarea legii, acordă mai tutulor delinvenților circumstanțe atenuante, și în modul acesta micșorează, în condemnațiune, durata închisorii prevădută pentru un anume delict, fără de a face automat aplicațiunea textului de lege arătat în ordonanța judecătorului de instrucțiune. Să examinăm în aceste modeste rânduri, cu concizie, când se poate face aplicațiunea art. 60 c. p., adică dacă acordarea circumstanțelor atenuante este lăsată

la majestatea și suveranitatea puterii judecătorești, dacă se cere ca această ușurare incuviințată de judecată să fie anume motivată, și, în fine, cari sunt efectele aplicabilității acestui articol? (60 c. p.).

Circumstanțele atenuante, adică motivele ce invoacă delinvențul pentru a și ușura pozițiunea și în consecință a și micșora penalitatea, fiind o cestiune esențialmente de fapt, ele sunt lăsate cu totul la aprecierea judecății, care are facultate discreționară de a le acorda sau nu.

Cred însă că dacă această latitudine ilimitată stă în mâna absolută a judecătorilor, ca una ce este alimentată de principiile fundamentale admise generalmente în materie represivă : că contrariu sistemului adoptat în materie civilă, judecătorul are dreptul de a se orienta asupra culpabilității sau a neculpabilității din considerațiunii eminentamente personale, iar nu numai din mănuchiul de probe, argumentațiunii, și acte, ce s'au relatat, dezvoltat și exibat în instanță, — apoi această suveranitate elastică are și ea o restricțiune, și anume că trebuie motivată acordarea circumstanțelor atenuante, cu alte cuvinte, judecătorul este ținut să articuleze împrejurările cari l'au îndrituit să reverse misericordia sa asupra culpabilului căruia 'i aplică art. 60 c. p.

Și de ce oare judecătorul să fie dispensat de a motiva acest accesoriu de culpabilitate, când 'i este impus să demonstreze juridicesce principalul? N'ar fi oare inadvertent și paradoxal ca dispozitivul de condemnațiune să fie micșorat în quantumul pedepsei pronunțate și nicăeri să nu se găsiască muma generatrice a unui asemenea dispozitiv : arătarea expresă și respectivă a motivelor, în virtutea cărora hotărîrea acordă circumstanțe?

N'ar fi oare a isbi principiile primordiale ale sistemului de a repartisa justiția în isvorul lor radical, proclamând în acest mod iresponsabilitatea morală a decisiunilor judecătorești cu privire la acest accesoriu, care face parte integrantă din principal?

De sigur că da. Cred prin urmare, că această țesă este equitabilă și legală, căci a'și lăsa judecătorul directiva conștiinței și cumpănirii sale să fie stavilită de rigoarea vre-unui articol de lege, când e vorba să determine quantumul corecțiunii și să acorde circumstanțe atenuante, fără ca ele să fie rezultatul unor împrejurări cu totul independente de dispozițiunile categorice ale textului penal ce se aplică, cu alte cuvinte a face judecătorul în eul său psihologic filosofia severității sistemului nostru penal în momentul când dă verdictul, este a cădea într'o eroare capitală, este a acorda încă o dată circumstanțe atenuante, când legiuitorul în mod sistematic, făcând diferențierea între o culpabilitate și alta după natura infracțiunii comise, a acordat deja expresamente într'un alt articol o micșorare de pedeapsă.

Așa d. e. art. 264 c. p. pedepsește cu maximum închisoarei pe orî-cine comite un atentat la pudoare îndeplinit sau cercat cu violență; iar art. 263 c. p. pedepsește cu închisoare de la doi la trei ani orî-ce atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat fără violență asupra unui copil mai mic de 14 ani. După cum se vede așa dar penalistul român consideră mai puțin culpabil pe acela care a exercitat tendințele sale monstre fără violență, de cât pe acela care a întrebuintat violența, și ușurează prin text precis de lege (art. 263 c. p.) pe cel d'întaiu de pedeapsă, împovărând situația celui de al doilea, căruia 'i prescrie o pedeapsă mai severă (264 c. p.).

Lucrurile stînd ast-fel, dacă judecătorii condamnă d. e. pe un pasibil de art. 263 c. p. la 6 luni închisoare, grație circumstanțelor atenuante acordate exclusivamente, pentru că n'a întrebuintat violență, nu însemnează oare a se acorda de două ori circumstanțe? mai cu seamă că legiuitorul tocmai pentru împrejurarea care pune pe cale dintr'o expansiune inexplicabilă pe judecători să micșoreze pedeapsa, tocmai pentru acest cuvînt prescrie o pedeapsă cu un grad mai jos?! Iată dar că se impune necesitatea de a se motiva circumstanțele atenuante, căci numai ast-fel se pot înlătura confusiunile regretabile ale premiselor de fapte și se pot nimici lacune și hesitări multiple resimțite în practica judiciară, de și fără prejudiciu pentru inculpați, preveniți și acușați.

Independent acum de cauza care autorisă pe judecători să statueze într'un sens orî într'altul, independent de cestiunea de a se soi, dacă se

cere sau nu o motivare specială a acordării circumstanțelor atenuante, să sintetisăm în câteva rînduri, cari sunt efectele aplicabilităței art. 60 c. p. Odată circumstanțele acordate, au ele vre-un efect, vre-o prescripțiune sancționătoare, vre-o normă? Inriuresc ele asupra dispozitivului cu privire la fixarea pedepsei, sau sunt ele o literă moartă, o banalitate fără vre-o importanță, rezervându-și judecătorii aceeași suveranitate, aceeași libertate nețârmurită de a decide și asupra quantumului pedepsei cum o au asupra acordării circumstanțelor? Aici lucrurile iaă cu totul o altă față față cu dispozițiunile precise ale art. 60 c. p. Intr'adevăr, art. 60 c. p. în al 2-lea aliniat, făcînd enunțiațiunea proporțiunei pedepselor ce cată a se aplica de Curtea cu Jurați diferiților acușați în favoarea cărora s'au declarat circumstanțele atenuante, întrebuintează predicatul imperativ *se vor modifica*, și nu admite prin urmare facultate de a decide și interpreta într'un fel orî într'altul, fiind în termeni categorici și clari desemnate matematicesce cu grade descendente pedepsele ce trebuiesc ordonate și administrate.

Asemenea termenul *va aplica* din al 7-lea aliniat al art. 60 c. p. este imperativ, absolut impunător, și însemnează că judecătorii sunt datorii să aplice pedeapsa arătată de acel aliniat, fără a o putea preschimba într'alta după suverană apreciere, căci etimologicesce acest termen leagă pe judecători și le indică quantumul.

În fine art. 60 c. p. în ultimul aliniat, prevădînd reducerea pedepsei închisoarei până la minimum de 15 zile și chiar mai jos, precum și pedeapsa amendei până la minimum de lei 26 și chiar mai jos, dacă legea pronunță pedeapsa închisoarei sau a amendei și dacă tribunalele corecționale vor constata circumstanțe atenuante, întrebuintează termenul: *ele sunt autorisate*, care este determinant cu privire la stabilirea quantumului pedepsei și tot atât de imperios ca și termenii aliniatelor anterioare, din care rezultă neîndoios, că tribunalele în aci-susnumitul cas sunt datoare să scaadă cât de puțin din minimumul pedepsei prevădute pentru delictul ce se aduce în sarcina cui-va; căci a fi autorisat nu este alt-ceva de cât o obligațiune de a o face, o îndatorire imperativă și această impunere de a se pronunța o pedeapsă cel puțin imperceptibil mai mică de cât minimumul prevădut pentru un fapt delictuos oare-care, se confirmă și mai mult prin faptul că judecătorii au discreționar capriciu de a galopa între minim și maxim, fără a da compt de ce se apropie orî de ce se depărtează de minim! Nu se poate nega existența art. 60 c. p. fără a se mutila facultatea instanțelor corecționale de a ușura, în anumite împrejurări, situația penibilă a vre-unui tradus în judecata corecțională, și vice-

versa, nu se poate face aplicabilitatea art. 60 c. p. fără să aibă ea vre-un efect asupra estimării penalității și care constă în a se face abstracțiune de pedeapsa dictată de articolul ce se impută cui-va și a se diminua din minim. Acesta este efectul aplicabilității art. 60 c. p. și singura interpretare ce i se poate da. Nu se poate susține cu succes un alt sistem, căci atunci care ar fi oare rațiunea înrolării în codul nostru penal al unui asemenea articol? Căci ar mai putea să fie efectele aplicabilității sale? N'ar rămâne oare un pleonasm al legiuirei? o dispozițiune inutilă, superfluă, ca să nu dic absurdă? Da, de o mie de ori da.

De acelaș avis este Inalta Curte de Casație și Justiție prin ultima jurisprudență stabilită. Așa prin decisiunea No. 388 din 1 August 1894, publicată în acest număr, de și respinge recursul recurentului Marcovici, totuși în considerantele hotărârii date impune Tribunalelor și Curților de a ține seamă de dispozițiunile art. 60 c. p. în urma acordării circumstanțelor ușurătoare. Prin urmare supremii magistrați adoptă în principiu teoria aci mai sus dezvoltată, dar nu o aplică în mod absolut. Așa prin sus-menționata decisiune, asupra motivului de casare, care constă în a se plânge de violarea art. 60 c. p., pentru că Curtea apelativă din Galați secț. II prin decisiunea No. 462/94 face aplicarea art. 309 și 60 c. p. și totuși condamnă pe inculpat la 6 luni închisoare corecțională, Inalta Curte găsește că art. 60 c. p. a fost respectat, pentru că recurentul n'a fost condamnat de cât numai la închisoare, nu însă la închisoare și amendă, precum prescrie art. 309 c. p., că ast-fel l'a scutit cu totul de amendă și a aplicat pedeapsa închisorii de 6 luni.

În această privință citez a împărtăși o opiniune contrarie jurisprudenței Inaltei Curți.

Mai întâiu art. 60 c. p. în ultimul aliniat nu întrebuințează *coordinătoarea* și din art. 309 c. p., ei *disjunctiva* sau, ceea ce însemnează că cazul art. 309 nu este expresamente visat și principiul este absolut, fără distincțiune, de oare-ce termenii categoric ai legii lipsesc, și *coordinătoarea* și din art. 309 nu este de cât o alternativă. Afară de aceasta prin faptul că se scutesce inculpatul de amendă este el oare ușurat în quantumul pedepsei?

Oare amenda constituie baza fundamentală a infamațiunii, pentru care perverșii au oroare și repugnanță și oare o amendă mare, în speța maximum de 500 lei, nu este mai puțin severă de cât o închisoare corecțională?

Oare prin faptul că Curtea de Apel din Galați, acordând circumstanțe ușurătoare și aplicând pedeapsa de 6 luni și plimbându se în modul acesta între minim și maxim prevăzut de art. 309 a îndulcit penalitatea inculpatului? De

sigur că nu. Cu acest mod de a vedea Judecătorii ar fi putut prea bine acorda circumstanțe ușurătoare și totuși să administreze maximum de 2 ani, scutind de amendă, ceea ce n'ar fi equitabil, căci i se împovărează poziția în loc să fie îndulcită.

NICOLAE DURMA

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA VACANȚIELOR

Audiența de la 1 August 1894

Președinția d-lui N. Mandrea, consilier

Herșcu Marcovici, recurs corecțional.

Apel. — Dacă în apel instanța corecțională poate da o altă calificare legală a faptelor de cât cea dată de prima instanță.

Circumstanțe atenuante. — Dacă s'a ținut în seamă circumstanțele atenuante când instanța judecătorească pronunță nu mai pedeapsa închisorii pentru un delict pedepsit de lege cu închisoare și amendă.

(Art. 309 și 60 din codul penal).

1) În apel, instanța corecțională, când constată aceleși fapte în sarcina inculpatului ca și prima instanță, este în drept a da acestor fapte o altă calificare legală de cât aceea dată de prima instanță.

2) Când legea prevede pentru un delict pedeapsa închisorii și a amendei, instanța judecătorească poate, acordând circumstanțe atenuante, să condamne pe un inculpat la minimum închisorii prevăzut pentru acel delict, reducând cu totul amenda, fără a fi nevoită să reducă și închisoarea sub minimum, și prin aceasta se satisface în de ajuns cerințele art. 60 din codul penal.

Decisiunea No. 388/94.*) Respins recursul făcut de Herșcu Marcovici contra decisiunii curții de apel din Galați, secția II cu No. 462/94.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan.

S'au ascultat: d-l avocat N. Durma, care a asistat pe recurent, în dezvoltarea motivelor de cassare, precum și d-l procuror general G. Filitti, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra primului motiv de cassare.

„Escos de putere, violarea art. 323 c. p. 178 pr. p. și 131 și 158 pr. p. un ultra petita comis de Curtea de Apel: Într'adevăr prin rechetoriul Procurorului Tribunalului Tecuciu No. 704 din 8 Martie 1893 sunt dat judecății corecționale pentru abus de încredere prevăzut de art. 323 Cod. penal. În concordanță cu instrucțiunea făcută în cauză Trib. Tecuciu prin sentința cu No. 585/93 de la 17 Noembrie 93 m'e condamnă la 6 luni închisoare pentru art. 323 c. p., Curtea din Galați prin procesul-verbal No. 225 în ședința de la 2 Februarie 1894 face divergență: fiind pentru achitare. „D-nu Președinte Poenaru Bordea și D-nu Consilier Părvulescu, iar pentru respingerea apelului cei alți doi; apoi prin decisiunea atacată cu recurs mi se respinge a-

*) A se citi revista cu care este în legătură. NE.

pelul în ziua de 1 Iunie 1894 și mă condamnă pentru furt la șase luni închisoare.”

„Mă plâng dar înaintea Inaltei Curți că s'a comis de Curtea apelativă un esces de putere. Căci pentru a ajunge la un dispozitiv de respingere a apelului trece în considerante elementele art. 309 cod. p. Când eu am fost dat judecăței pentru art. 323 și în modul acesta mă condamnă pentru alt-ceva cu totul din afară de ordonanță și de sentința Trib. și mă prejudicază și asupra dreptului de apărare și asupra penalității, comitând esces de putere, ultra petita și violând atât principiile admise de art. 131, 158, 178 pr. penală cât și de art. 323 c. p.”

Având în vedere că din dossier rezultă că Herșcu Marcovici a fost dat judecăței pentru că fiind în serviciul exploatarei pădurei D-lui M. Bals; C. Mitopol omul său de afaceri al acestuia, însărcinat cu exploatarea pădurei, fiind silit a lipsi de la pădure, a însărcinat pe Herșcu Marcovici ca în timpul absenței sale să libereze lemnele vândute de dânsu, fără însă a face veri o nouă vânzare; că H. Marcovici profitând de lipsa lui Mitopolu vinde o cantitate de copaci și încasează mai mulți bani din care o parte dă pădurarilor pentru a nu'l denunța, iar restul îl opresce în folosul său;

Că fiind dat Judecăței, Tribunalul Tecuciū prin sentința No. 585/93 califică faptul abus de încredere și îl condamnă ca atare;

Că în urma apelului său Curtea, prin decizia atacată cu recurs, constată existența faptelor ast-fel precum le stabilește Tribunalul și le califică de furt.

Considerând că prin constatarea acestor fapte, Curtea constată și elementele lor constitutive.

Considerând că din momentul ce faptele pentru care recurentul a fost dat judecăței au fost aceleași și înaintea Curței ca și înaintea Tribunalului, instanța de apel era în drept a le da o altă calificare legală de cât aceia dată de prima instanța; — Că ast-fel n'a violat nici un text de lege.

Asupra motivului II de cassare:

„Greșită aplicare a pedepsei, esces de putere și violarea art. 60 c. p. Intr'adevăr, prin ambele hotărâri condamnătoare mi se acordă circumstanțe ușurătoare, se aplică art. 60 c. p. și în consecință mă ved condamnă la șase luni închisoare, minimumul pedepsei prevăzută de art. 323 c. p. al. 2 în loc să se reducă din aceste șase luni ca unul ce beneficiam de ușurarea acordată de Curte».

Considerând că recurentul n'a fost condamnat de cât numai la închisoare nu însă la închisoare și amendă precum prescrie art. 309 cod. p. Că ast-fel l'a scutit cu totul de amendă și aplicat pedeapsa închisorii de șase luni; că ast-fel Curtea a ținut seamă de dispozițiile art. 60 cod. p. în urma acordării circumstanțelor ușurătoare.

Că de aceia și această motiv urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

SECȚIUNEA VACANTELOR

Președinția d-lui Al. Degre, cnsilier,

Hilaris Isvoranu cu P. Scăneru.

Calomnie. — Dacă faptul de a calomnia pe un aspirant la deputație sau senat, fapt săvârșit cu mai multe zile înainte de alegeri, constituie un delict electoral, sau un delict de drept comun.

Faptul de a calomnia pe un aspirant la deputație sau senat, fapt săvârșit cu mai multe zile înainte de alegeri, pentru un scop electoral, și a-

nume pentru a discredita pe aspirant înaintea alegătorilor și a împiedica poate alegerea sa, nu constituie un delict electoral, politic, de competența curții cu jurați a'l judeca, ci constituie pur și simplu un delict ordinar, de drept comun, și prin consecință de competența instanțelor corecționale a'l judeca.

Decisiunea No. 386/94. — Casată decisiunea curții de apel din Craiova, secția I, cu No. 590/94, în urma recursului făcut de Hilaris Isvoranu, ca parte civilă, în procesul intentat lui P. Scăneru, pentru calomnie.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier N. Mandrea;

S'a ascultat d-l procuror-general G. Filitti, în concluziuni:

Curtea deliberând

Asupra motivului de casare invocat:

«Delictul de calomnie fiind un delict ordinar el nu poate fi clasat nici între delicturile de presă, nici între delicturile politice ca să fie judecat de Curtea cu jurați; în ceia ce privește considerantele Curței, că faptul este comis în preziua alegerii, ca să nu reușescă adversarii săi politici, aceasta nu dă naștere nici unui text de lege ca să apere pe inculpat, care nici nu era presinte la ziua înfățișării, ast-fel că destituirea de necompetență, nefiind ridicată nici de inculpat, nici de partea civilă, Curtea, care constată că faptul s'a comis în preziua alegerii, iar nu în ziua de alegere, nu putea să și decline competența, de oare ce delictul nu era comis în ziua alegerii, nici în sala de alegeri, nici în jurul săleii de alegeri, după cum prevede legea electorală.»

Având în vedere că din dosar se constată că P. Scăneru a fost dat judecăței pentru că a calomniat pe D-nul Hilaris Isvoranu, pentru care Tribunalul de Mehedinți prin Sentința No. 507/94. l'a condamnat; că Scăneru făcând însă apel, Curtea din Craiova, prin decisiunea atacată cu recurs, îl admite și infirmă sentința menționată ca dată fără competență și și declină și dânsa competența, pe motiv că faptul imputat lui Scăneru, calomnia, este un delict electoral, fiind săvârșită la 28 Ianuarie, în ajunul alegerilor de cameră și senat care aveau a fi la 2 Februarie.

Considerând că curtea consideră faptul calomniei contra unui aspirant de a fi ales deputat sau senator, săvârșit mai multe zile înainte de alegeri, și care a avut ca urmare nereșirea și nealegerea aspirantului, ca un delict electoral și prin urmare de competență numai a juriului.

Considerând că delicturile electorale propriu zise, nu sunt de cât acele prevăzute de art. 116 și următorii din legea electorală; că delictul imputat și de care e vorba în speță, nu e din cele prevăzute de legea electorală, ci e un delict ordinar; că dacă asemenea delict de calomnie s'a săvârșit pentru un scop electoral, pentru a discredita înaintea alegerilor pe un aspirant și a împiedica pôte alegerea lui, delictul nu e pentru acesta nici delictul politic.

Considerând că dacă după Constituție delicturile politice au fi judecate de juriu, trebuie să fie vorba de delicturile politice adevărate, de acele fapte cari, afară de legea electorală, fiind prevăzute de codul penal, atinge ordinea publică a Statului în afară sau în lăuntru; că sub-acest punct de vedere putem intelege că actele de fraudă și mijlocele de constrângere în trebuințate în alegerile generale, precum

prevede Art. 120, 121, 122, 126, 127, 128, 129, legea electorală, să fie considerate ca delict electorale și judecate de juriu; că sunt delict electorale acelea prevăzute anume prin codul penal, precum prin art. 93 următori; că un fapt poate fi delict politic când prin acel fapt se ating drepturile politice a cetățeanului său se restrânge sau se desființează libertatea votului, și se alterează în general sinceritatea alegerei; dar ca fapte ca calomnia săvârșite contra cui-va care aspiră a fi ales, să fie considerat ca delict electoral nu se poate, pentru că nici un articol din legea electorală nu l vizează și delict politic nu e, pentru că prin nereșirea unui aspirant de a fi ales sau prin influențarea unor alegători, impresionați de calomniile răspândite în ajunul alegerilor, contra aspirantului a nu l alege, nu se atinge ordinea politică interioară, afară doar când s'ar putea declara că subținerea și menținerea ordinii de de lucrări în Stat ar atârna de la alegerea celui individ calomniat, ceea ce cu greu s'ar putea spune în general pentru ori-care aspirant, ori-care ar fi vaza, însemnătatea și influența politică ce acel aspirant a putut avea sau are în Stat; că ast-fel ca să fie un delict politic trebuie ca faptul săvârșit să fi avut de scop direct și imediat atingerea ordinii politice în năuntru, nu însă să fi avut numai indirect și depărtat prin consecință foarte depărtată o influență într'un mod oarecare asupra mersului lucrurilor în stat; că ast-fel săvârșirea de fapte ordinare sub influențe varii și așa zise politice sau în vederea unui scop așa zis politic, precum fie-care și poate închipui, ei ar trebui să fie declarate ca delict electorale și judecate de juriu, cea ce ar fi contrariu lucrului în sine și noțiunii delictului politic, de vreme ce ele sunt fapte ordinare care au fi judecate după dreptul comun, și așa trebuie să fie și cu delictul de calomnie imputat lui Scăneru; că de aceea deciziunea urmează a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, în unire cu concluziunile d-lui Procuror general, casează.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA II

Audiența de la 24 Maiu 1894.

Președinția D-lui **N. Mandrea**, Consilier

Stefan Alexandrescu cu A. Theodoroff

Termen de înfățișare.—Cine trebuie să îndeplinească procedura înaintea judecătorilor de ocoale.—Dacă cel însărcinat cu îndeplinirea procedurii se poate plânge că n'a îndeplinit-o.

(Art. 65 și 76 din legea judecătorilor de ocoale.)

Înaintea judecătorilor de ocoale, procedura se îndeplinește de însăși partea reclamantă sau oponentă, nu însă prin mijlocirea portăreilor, cari sunt însărcinați cu îndeplinirea unor asemenea acte numai înaintea jurisdicțiunilor superioare.—Ast-fel, dacă pâritul a avut cunoștință de termen, reclamantul sau oponentul nu poate invoca că procedura nu a fost îndeplinită pe motiv că el nu a comunicat pârितului termenul de înfățișare, de ôre-că densusul era ținut să facă o asemenea comunicare și el nu poate invoca neîndeplinirea ei.

Deciziunea 315/94. — Casată sentința tribunalului Prahova secția I cu No. 68/92 dată în procesul dintre Stefan Alexandrescu și A. Theodoroff.

S'a citit raportul făcut în cauză de dl. Consilier Ch. Pheriky

S'a ascultat: dl. Ion Nicolescu, avocatul recurentului Ștefan Alexandrescu, în dezvoltarea motivelor de casare și dl. Stavri Predescu, avocatul intimatului A. Theodoroff, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Tribunalul a interpretat greșit și rău art. 85 și 86 din legea judecătorilor de ocoale, precum rezultă chiar din sentința sa“.

Având în vedere că se constată că A. Theodoroff, judecat în lipsă de judele ocolului Ploiești, făcând opoziție și judele primind opoziția, prin rezoluția pusă pe opoziție, a fixat termenul de 1 Iunie: că judecându-se opoziția, judele declară că oponentul a cunoscut termenul și a respins acea opoziție.

Că făcându-se contestație la executarea cărții de judecată, pentru motivul că n'ar fi avut cunoștință de termenul opoziției, Tribunalul de Ploiești, ca instanță de apel, prin sentința supusă recursului, declară că recurentul neputând avea cunoștință de termenul opoziției, trebuia să fie citat, și că reu judecătorul a considerat procedura ca bine îndeplinită;

Considerând că după art. 65 și 76 al legii judecătorilor de ocoale procedura de comunicare se îndeplinește de însăși partea reclamantă, nu însă prin oficiul portăreilor, chemați numai pentru jurisdicțiile superioare; că oficiul portăreilor este esclus în general chiar și atunci când partea reclamantă sau oponentă nu e domiciliată la reședința judecătoriei de ocol: că nu se poate susține, că în cazul când reclamantul sau oponentul nu e domiciliat în reședința judecătoriei, el ar avea a fi citat prin portărei, fiind că citarea prin portărei ar fi modul admis de dreptul comun, pentru că dispozițiile dreptului comun, fie și în materie de procedură, nu pot fi aplicabile în cazul unei proceduri speciale precum e aceea organizată pentru judecătorii de ocoale;

Că legiuitorul a voit în materia de competență a judecătorilor de ocoale să impue numai reclamantului sau oponentului sarcina îndeplinirii procedurii spre a aduce la cunoștință părții pârâte comunicarea termenului și comunicarea cărții de judecată (vezi art. 65 și 76 legea judecătorilor de ocoale); că dacă pâritul a avut cunoștință de termenul fixat pentru opoziție de judele de ocol, oponentul nu poate zice că n'a avut cunoștință, pentru că a lui e sarcina de a comunica pârâului, și pentru că în lipsa unei dispoziții formale, reclamantul sau oponentul e presupus că are cunoștință de termen și nu e rațiune ca el să fie încă anume încunoștințat; că chiar și atunci când partea e domiciliată în altă parte de cât reședința judecătoriei are datoria a ști ce dispoziții a luat judecătorul de ocol și e presupus de aceea că știe, fără să i se facă o anume încunoștințare: că prin acest mod se accelerează judecarea cauzelor de competență judecătorilor de ocoale, de vreme ce de altminterlea judecarea se prelungeste și se cauzează cheltueli ce ar fi evitate.

Că așa fiind sentința urmează a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

CURTEA DE APPEL DIN CRAIOVA, SECȚIA II

Audiența de la 9 Maiu 1894

Președinția D-lui **G. D. Bildirescu**, Membru

Administrația Domeniilor Coroanei cu G. Vărvoreanu

Deciziunea civilă No. 57.

Prescripțiune.—Când se prescriu acțiunile fie reale, fie personale.—Dacă cel ce invoacă prescripțiunea unei acțiuni este ținut să producă vre-un titlu, sau dacă i se poate opune

prescripțiunea.—In ce termen se prescriu instrucțiile începute și delăsate, în lipsă de cerere de peremțiune. — Dacă termenul prevădut de noul cod civil pentru prescripțiunea acțiunilor delăsate se aplică și la acțiunile începute sub legea veche.

(Art. 1890 și 1891 din codul civil).—(Ofisul din 1847).

Toate acțiunile, atât reale cât și personale, pe cari legea le-a declarat imprescriptibile și pentru cari legea nu a defisit un termen de prescripțiune, se prescriu prin 30 de ani, fără ca cel ce invoacă această prescripțiune să fie obligat a produce vre un titlu și fără să i se poată opune reaua credință.

Instanțele începute și delăsate se prescriu, în lipsă de cerere de prescripțiune, prin 30 de ani socotii de la cel din urmă act de procedură, ori care ar fi termenul de prescripțiune al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe, și această prescripțiune de 30 ani, prevădută de noul codice civil, se aplică și la acțiunile deja începute sub vechea legiuire.

S'a ascultat: d-l P. Chițu, avocatul apelantei administrațiuni a Domeniilor Coroanei, în desvoltarea motivelor de apel și d-l M. Măldărescu, avocatul intimatului G. Vârvoeanu în combateri și d-l procuror Mimy în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de d-l avocat public, din partea administrațiunii Domeniilor Coroanei, contra încheerii Trib. Doljiu secția I No. 1190/58 pronunțată asupra cererei de a se confirma hotărnicia Segarcea despre învecinarea moșiei Lipovu a monastirei cu proprietatea Dârvești a d-lor Portărești, reprezentată astăzi prin d-l G. Vârvoeanu, actualul proprietar.

Având în vedere incidentul ridicat de d-l M. Măldărescu, avocatul intimatului G. Vârvoeanu, că apelul făcut de administrațiunea Domeniilor Coroanei, după dispozițiunile art. 1890 și 1891 cod. civ. este prescriș.

Ascultând pe părți în susținerile și desvoltările făcute;

Având în vedere că după art. 1890 cod. civil, toate acțiunile atât reale cât și personale, pe care legea le-a declarat imprescriptibile, și pentru care legea nu a defisit un termen de prescripțiune, se prescriu prin 30 de ani, fără ca cel ce invoacă această prescripțiune să fie obligat a produce vre un titlu și fără să i se poată opune reaua credință, iar după dispozițiunile art. 1891 și 1892 cod, instanțele începute și delăsate se prescriu, în lipsă de cerere de peremțiune, prin trei-deci de ani socotit de la cel din urmă act de procedură, ori care ar fi termenul de prescripțiune al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe.

Considerând că, în speță, încheerea apelată se vede că a fost pronunțată de Tribunal la 25 Octombrie 1858, iar apelul s'a făcut la 5 Octombrie 1892, adică după 30 ani.

Considerând că obiecțiunea făcută de avocatul public că după ofisul din anul 1847 în materie de hotărnicie, Tribunalul era oprit a comunica părților copie dupe hotărârile ce se pronunța pentru unele învecinări, de cât numai atunci când se judeca și se pronunța hotărârări despre toate învecinările, adică când se pronunța hotărârea generală, se privește nefondată, de oare ce acel ofis din anul 1847 nu oprește de a nu se comunica părților copia după hotărârile ce se pronunță în materia hotărniciei, ci din contră, la art. 4 se dice că: «la cel de al doilea soroc, potrivit cu art. 251 din regulament, se va înfățișa pricina și se va judeca cu acei din vecini ce se vor afla față și își va lua le-giuitul ei curs prin dare de una și aceeași hotărâre deslușitoare de către toate învecinatele părți, cu păs-

trarea dreptului de opoziție în soroc de 8 zile pentru cei osândiți în lipsă, și de apelație în soroc de 2 luni pentru cei ce nu s'ar mulțumi pe hotărârea Tribunalului, având asemenea a se urma până la cea mai înaltă judecată toate dispozițiunile întocmite legiuiri.»

Considerând că așa fiind, întru cât de la 25 Octombrie 1858 data pronunțării încheerii No. 1190 a Tribunalului Doljiu secția I apelată astăzi, până la 5 Oct. 1892 data introducerii apelului, trecând 30 de ani, apelul administrațiunii Domeniilor Coroanei este proseris.

Considerând că obiecțiunea d-lui avocat al Statului, că prescripțiunea începuse sub codul vechiu, și trebuie regulată după vechea legiuire și a prescripțiune, iar nu după codul cel nou, care s'a pus în aplicare la 15 Decembrie 1865, de la care epocă până astăzi nu a trecut 30 ani, această obiecțiune este fără temei căci art. 1891 din codul civil, fixând prescripțiunea de 30 ani, spune categoric că ea se aplică și la acțiunile deja începute sub vechea legiuire.

Pentru aceste motive Curtea,

Admite incidentul ridicat de d-l M. Măldărescu, avocatul intimatului G. Vârvoeanu, și respinge apelul făcut de d-l avocat public din partea administrațiunii Domeniilor Coroanei.

(ss) G. D. Bildirescu, M. Economu și I. Urdăreanu.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI SECȚIA II

Audiența de la 27 Mai 1894

Președinția d-lui I. Th. Burada, Președinte

Gheorghe Holban cu Epitropia spitalelor sf. Spiridon din Iași

Decisiunea civilă No. 95.

Pensiune.—Dreptul la pensiuine al funcționarilor Epitropiei sf. Spiridon din Iași.—Dacă acești funcționari se pot adresa la justiția spre a cere să li se constate dreptul la pensiuine, când epitropii le refuză acest drept. — Perderea dreptului la pensiuine.— Când funcționarii epitropiei sf. Spiridon perd dreptul la pensiuine.

(Art. 31 și 38 din Regulamentul casei pensiunilor Eforiei spitalelor sf. Spiridon din Iași).

1) De și art. 31 din regulamentul asupra pensiunilor Epitropiei spitalelor sf. Spiridon din Iași prevede că nici o pensiuine nu poate fi liquidată de cât după ce mai înainte funcționarul va fi admis de către casa pensiunilor acelei instituțiuni a și exercita drepturile sale la retragere, totuși când un funcționar a făcut cerere la acea epitropia de a fi admis să și exercite drepturile sale la pensiuine, și când epitropii i-au respins o și au refuzat să convoace pe membrii comitetului, acel funcționar cu drept cuvânt se poate adresa la justiția spre a i se recunoaște dreptul la pensiuine, întru cât dânsul nu dispune de nici un alt mijloc de constrângere contra epitropiei.

2) Or ce funcționar al Eforiei sf. Spiridon, care se va fi constatat judecătorește, în mod definitiv, că a deturnat bani sau material, sau care va fi comis malversatiuni, pierde dreptul la pensiuine chiar în cazul când va fi lichidat sumele deturnate.

S'a ascultat: d-nii avocați Gheorghiu și Scully, din partea apelantului Gh. Holban, în desvoltarea motivelor de apel, precum și d-l avocat Stelian, din partea Epitropiei, în combateri;

Curtea deliberând:

Asupra apelului interjectat de d-l Gheorghe Holban contra sentinței tribunalului de Iași s. I dată sub No. 341 la 15 Decembrie 1893 prin care i s'a respins ca pre-

matură acțiunea ce a intentat contra epitropiei spitalelor Sf. Spiridon din Iași.

Ascultând conclusiunile orale puse de ambele părți și Având în vedere ca D-l Gheorghe Holban, bazându-se pe dispozițiunea art 5 și 6 al. c. din regulamentul asupra pensiunilor funcționarilor a epitropiei Spitalelor Sf. Spiridon, pentru a i se recunoaște dreptul la pensie pentru serviciile ce a prestat acestei case în decurs de 20 ani în calitate de casier și cere prin urmare condamnarea epitropiei a i servi o pensie lunară de 500 lei cu începere de la 1 Februarie 1893.

Având în vedere că epitropia, cere din contra respingerea acțiunei d-lui G. Holban pentru două motive și anume: 1) Că acțiunea d-lui Gh. Holban ar fi rău introdusă în justiție, întru cât comitetul pensiunilor zisei case încă nu s'a pronunțat dacă se cuvine sau nu a se acorda această pensie; și 2) că față cu art. 38 din regulament, d-l G. Holban ar fi pierdut dreptul la pensie de oare-ce s'ar fi constatat că d-sa ar fi deturnat o sumă de bani chiar în calitate de casier în prejudiciul casei.

In ce privește primul motiv:

Considerând că de și art. 31 din regulament prevede că nici o pensie nu poate fi lichidată de cât după ce mai întâiu funcționarul va fi admis de către casa pensiunilor a și exercita drepturile sale de retragere, totuși întru cât d-l Gh. Holban dovedește cu încheerea d-lui Epitrop Al. Holban, prezentată curței în original, că a făcut cerere la epitropie de a fi admis a cerceta drepturile sale la pensie, dar că d-l epitrop i-a respins'o și a refuzat de a convoca pe membrii comitetului, și întru cât apelantele nu dispune de alt mijloc de coercițiune contra epitropiei, urmează că densus cu drept cuvânt a sesizat justiția și deci acțiunea sa este bine introdusă contra Epitropiei din acest punct de vedere.

In ce privește al doilea motiv:

Considerând că art. 38 din regulament prevede că ori-ce funcționar care se va fi constatat că a deturnat bani sau material, sau care va fi comis malversațiuni, pierde dreptul la pensie chiar în cazul când va fi lichidat sumele deturnate.

Considerând că din procesul-verbal încheiat de Dl. inspector financiar Constantinescu, cu data de 12 Iunie 1893 se constată că la inspectarea casieriei casei Sf. Spiridon Dl. Inspector a constatat că Dl. casier Holban se află în deficit cu suma de 46328 lei 27 bani.

Că pe baza acestei constatări financiare, și în puterea art 12 din legea comptabilității generale a Statului, averea D-lui Holban a și fost urmărită și vândută pentru acoperirea acestei lipse.

Că de asemenea din dosarul No. 1749/93 înființat la tribunalul din Iași, rezultă că în contra D-lui Gh. Holban, parchetul a intentat acțiune publică cerând pedepsirea lui pentru deturnare de bani publici.

Considerând că această acțiune publică este încă în curs de judecată, pendinte la prima instanță.

Că până când instanțele corecționale nu se vor pronunța definitiv asupra acestei acțiuni, nu se poate ști dacă deficitul ce s'a constatat asupra D-lui Gheorghe Holban este rezultatul unui dol criminal și deci cuprinde elementele delictului de deturnare, sau că provine numai din o simplă neglijență.

Că aceasta fiind starea lucrurilor, este învederat că de o camdată Dl. Gh. Holban nu poate fi considerat ca decăzut din drepturile sale de pensionar, dar în a-

celași timp nu poate fi nici admis a și exercita chear acum aceste drepturi, întru cât, precum s'a văzut, procesul penal ce i s'a intentat are de obiect tocmai delictul de deturnare prevăzut în art. 98 din Regulament, care delict dacă se va constata judecătorește că există și că într'adevăr s'a comis de Dl. Gh. Holban, îl va espune necesarmente la pierderea dreptului său de pensie.

Rămâne deci, ca densus să și valorifice acest drept după rezolvarea procesului corecțional ce i s'a intentat.

Prin urmare sentința Tribunalului care a respins ca prematură acțiunea D-lui Holban fiind dată în spiritul regulamentului, — menționat mai sus, urmează a fi confirmată și de curte.

Pentru aceste motive respinge.

M. Grigoriu, I. I. Vrânceanu și G. Roia consilieri

Osebită părere

Având în vedere că conform art. 9 și 36 din regulamentul pensiunilor casei Sf. Spiridon, dreptul de folosință la pensie începe la retragerea funcționarului care a implinit etatea de 50 ani.

Având în vedere că acest drept, conform art. 38 din regulament, nu se pierde de cât când ar fi constatat că funcționarul a deturnat bani sau ar fi comis malversațiuni.

Considerând că dacă din procesul-verbal încheiat de inspectorul financiar Constantinescu, rezultă că la inspectarea casieriei casei Sf. Spiridon a constatat un deficit asupra casierului Holban și în urmă averea acestuia a fost urmărită și vândută pentru acoperirea acestui deficit, de aici încă nu se constată că Holban ar fi comis malversațiuni sau deturnări, căci inspectorul financiar nu avea altă calitate, când inspecta casa, de cât de a constata faptul material a lipsei banilor, iar cât se ține de cauzele acestei lipse, două sunt datorite, unui cas fortuit, nenorocire, sau sunt rezultatul dolului și constituirea deturnării sau malversațiunei, aparține altor autorități a se pronunța.

Având în vedere că până în prezent, de și este pornită o acțiune contra lui Holban, el încă nu a fost condamnat.

Având în vedere că decăderea prevăzută prin art. 38 din reg., contra funcționarului este accesoriul unei alte pedepse principale ce i s'ar inflige de către autoritățile penale în cazul când s'ar constata culpabil de deturnări sau malversațiuni, că prin urmare această pedeapsă accesorie, nu poate fi aplicată întru cât timp pedeapsa principală nu este încă pronunțată.

Având în vedere că a respinge astăzi acțiunea lui Holban ca prematură sau a o suspenda până când s'ar tranșa ohestiunea deturnării de către instanțele criminale, încă ar fi a-i aplica cu anticipare acea pedeapsă accesorie, căci ar fi al priva, fie pentru un timp măcar, de exercițiul unui drept câștigat pentru densus și de care nu poate fi lipsit de cât în urma condamnățiunei criminale, și în specie acea pedeapsă ar fi tot ce poate fi mai simțitor fiind constatat că întreaga avere a lui Holban a fost vândută de Epitropie pentru acoperirea deficitului.

Ast-fel fiind, întru cât Holban nu este încă în condițiunile prevăzute de art. 38 din regulament, suntem de părere a i se admite apelul și reclamațiunea condamnându-se pe epitropia casei sf. Spiridon a i servi pensiunea co i se cuvine.

(ss). *T. T. Burada și D. Porfiriu*

JUDECATORIA DE PACE BUCURESCI, No. 2

Audiența de la 16 August 1894.

Cartea de judecată No. 1506.

Paul Sevester et Creiner cu Barbu Pitișteanu.

Portărei.—Urmărire.—Dacă portăreii se pot considera ca funcționari publici. — Dacă taxele ce încasează dâșii se pot considera ca un salariu de întreținere și dacă ca atare se bucură de imunitățile acordate de art. 409 și 410 din procedura civilă celor-l-alti funcționari ai statului.

(Art. 409 și 410 din pr. civilă, ast-fel cum au fost modificate prin legea din 1 Martie 1881. Legea de organizare judecătorească din 1865 și regulamentul corpului de portărei din 28 Noembrie 1865. Art. 1730 din codul civil).

Portăreii, de și nu sunt plătiți anume din tesaurul public, însă din coprinsul legii de organizare judecătorească din 1865, rămasă în vigoare în ceea ce privește pe portărei, și din coprinsul regulamentului din 28 Noembrie pentru atribuțiunile portăreilor, reese învederat că portăreii sunt funcționari publici, și în această calitate taxele ce dâșii percep de la justițiabili se consideră ca un salariu ce li se plătește dintr-o casă publică,—casa corpului de portărei,—și ca atare acest salariu nu se poate urmări de cât pentru aceleași cauze și în aceleași proporțiuni ca și salariul celor-l-alti funcționari publici.

D-nii Paul Sevester et Creiner, creditorii, au făcut poprire la casa corpului de portărei pe salariul debitorului lor Barbu Pitișteanu, portărel.

S'au ascultat: d-l avocat Muntenescu, din partea debitorului Pitișteanu, care a cerut respingerea cererei de validare a poprirei făcută de creditorii Sevester et Creiner, precum și d-l avocat Berdescu, din partea creditorilor, în susținerea cererei de validare a poprirei.

Judecătoria,

Asupra cererei de validare:

Considerând că sarcina de portărel este după legea de organizare judecătorească din 9 Iuliu 1865, rămasă în vigoare în ceia ce privește pe portărei, întru totul asimilată unei funcțiuni publice, fiind că după regul. din 28 Noembrie 1865 obligațiunea de a presta jurământul, de a intra în funcțiune în virtutea unui decret și a păstra această însărcinare pe cât timp nu este revocat sau destituit de către Ministerul de Justiție etc., face întru totul pozițiunea de portărel identică cu aceia de funcționar public.

Considerând că dacă această calitate de funcționar sau impiecat al statului ar fi tăgăduită, atunci n'ar rămânea de cât a considera portărelul ca exercitându și atribuțiunile în virtutea unor privilegii de corporațiuni, ceia ce e cu totul contrar organizațiunei judecătorești și organizațiunii noastre publice în genere.

Considerând că art. 7 din regulamentul din 28 Noembrie 1865 face funcțiunea de portărel incompatibilă cu profesia de avocat și cu ori ce altă funcțiune salariată, că opresce de a face alt comert etc., și că prin urmare veniturile ce portărelul ar trage, fie în ori ce mod din pozițiunea sa, sunt anume prevădute de lege ca salariu de întreținere.

Că dacă ele nu sunt ficse ca ale celor-l-alti funcționari, ele sunt totuși în spiritul legiuitorului propor-

țional serviciilor, și că prin urmare aceleași motive de humanitate și de bună ordine socială caută a se ține seamă și aci și a li se da portăreilor aceiași protecțiune cum și celor-l-alti funcționari.

Considerând că în ceia ce privește termenii întrebuințați de art. 409 pr. civ. că adică impiegații statului cată a fi plătiți din tesaurul Public sau din alte case publice, nu se poate opune rațional în contra funcțiunei de portărel (cu scop de al lipsi pe acesta de protecțiunea ce acordă acest articol) pentru motivul că termenul de casă publică, trebuie luat în sens larg, căci alt-fel ar fi sinonim termenului de tesaur public, și al doilea, pentru că casa comună a portăreilor neputând fi socotită nici a unor portărei, nici a unei corporațiuni privilegiate, cată a fi socotită publică (singura ipoteză ce mai rămâne).

Considerând că în ceia ce privește administrațiunea casei și plata portăreilor, se poate admite foarte bine că statul a făcut aci o delegațiune a atribuțiunilor lui; că le-a lăsat lor portăreilor grija d'asii percepe veniturile și de a se plăti între ei fără ca prin această să fi încetet de a le considera pe aceste drept venituri publice și salariu plătit de stat;

Că salariul funcționarilor în tesă generală nu poate fi socotit numai acela ce se plătește regulat de o casierie în rate fixe, ci că prin desvoltarea din ce în ce mai complicată a statului e rațional a socoti drept salariu și pe cele simestriale etc., precum și în specie al portăreilor; că în definitiv a exclude pe portărei din rindul funcționarilor prevăduți de art. 409 pr. civ. este a reintoarce tocmai avantajile ce prezintă organizațiunea lor pentru stat, tocmai contra lor însă, adică că tocmai prin ușurarea ce aduce ei unei ramure de administrațiune publică să se găsească într-o pozițiune inferioară față de cei-l-alti funcționari.

Considerând că în dispozițiunile art. 409 și 410 pr. civ. urmărirea lefurilor este legată de dreptul funcționarilor de a ceda lefurile, că și una și alta sunt prohibite în anume condițiuni, că deci judecând că un portărel poate fi urmărit pentru creanțe nepriviligiate, va trebui să admitem prin consecință că el poate să cedeze necondițional leafa sa, ceia ce ar deveni în detrimentul ori cărei bune administrațiunii și în contra intențiunei legiuitorului, după cum se vede din desbaterile Camerei și Senatului de la 6 și 7 Feb. 1881; că din spiritul legii de org. judecătorească legiuitorul de parte de a admite corporațiuni de exploatare a unor anume servicii judiciare tinde a centralisa întreaga administrațiune; că organizarea portăreilor în ceia ce privește plata salariilor, nu este dar de cât o excepțiune nefsemnată, față de regula generală ce se aplică pretutindenea prin regulament și legile în vigoare.

Că pentru aceste motive nu este cas de a escepe pe portărei de sub dispozițiunea art. 409 pr. c. dispozițiune introdusă pentru siguranța și mersul regulat al serviciurilor publice.

Considerând că în speta de față urmărirea îndreptată contra debitorului B. Pitișteanu se face în baza unor titluri executorii dar pentru nisece creanțe nepriviligiate.

Pentru aceste motive, vedând și art. 409, 410 pr. civ., 1730 c. civ., reg. din 28 Noembrie 1865, legea de org. jud. din 7 Iulie 1865 și legea de org. jud. din 1890, invalidează poprirea.

Judecător, C. Rădulescu.